

3 Φεβρουαρίου 2014

Οι Άγιοι αυτάδελφοι Νεομάρτυρες Σταμάτιος, Ιωάννης και Νικόλαος από τις Σπέτσες

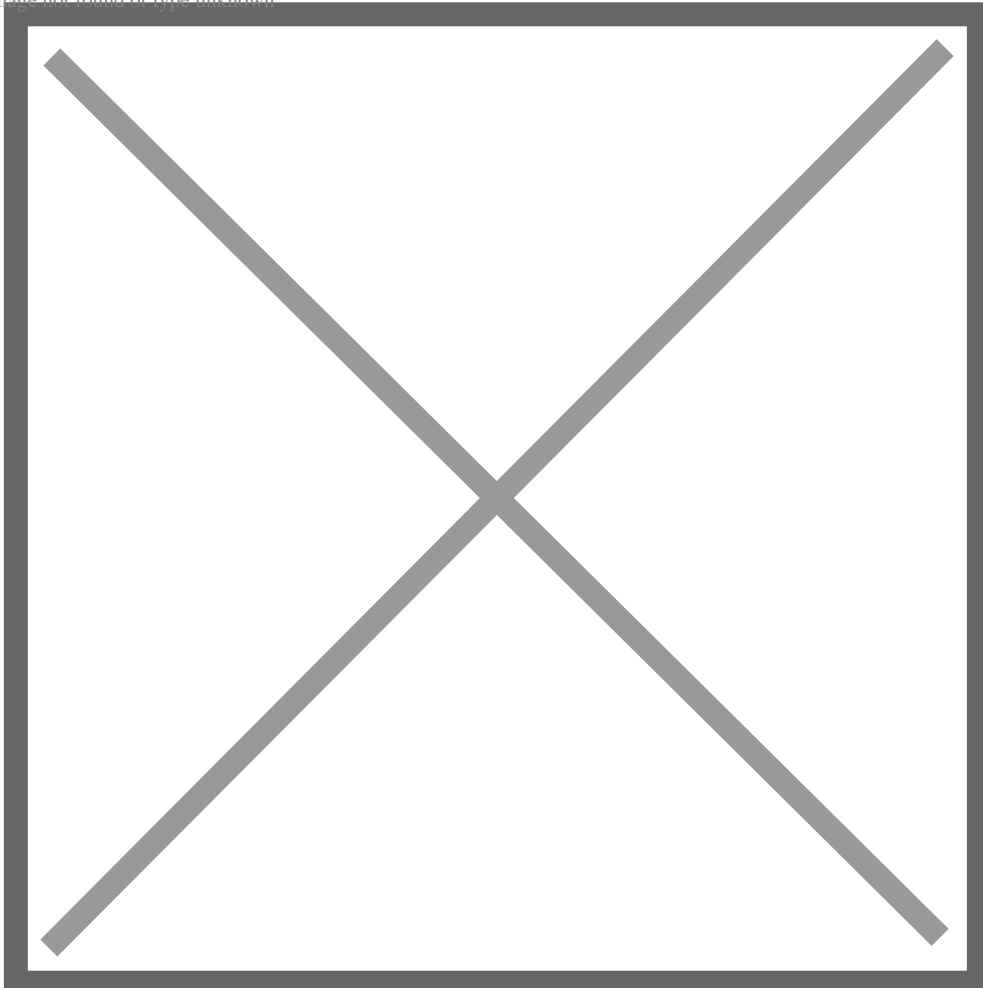
[/ Πεμπτουσία](#)

Μαρτύρησαν στη Χίο στις 3 Φεβρουαρίου το 1822

Οι Άγιοι κατάγονταν από τις Σπέτσες, ήσαν αδέρφια και εργάζονταν ως έμποροι. Η κατάσταση τότε ήταν έκρυθμη λόγω της έκρηξης της επανάστασης του 1821.

Image not found or type unknown

Οι τρεις αδελφοί μαζί με άλλους τέσσερις, πλήρωμα, ταξίδευαν στο Αιγαίο έχοντας φορτωμένο το πλοίο με λάδι. Εξαιτίας κακών καιρικών συνθηκών το πλοίο εξώκειλε στη Μικρασιατική ακτή απέναντι στη Χίο, στην περιοχή του Τσεσμέ

(Κρήνη). Βγήκαν έξω όπου συνάντησαν κάποιο Χριστιανό στον οποίο αποκάλυψαν την υπόθεσή τους και του έδωσαν γρόσια να τους αγοράσει τρόφιμα και ό,τι χρειαζόταν για την επισκευή του μικρού τους πλοίου. Εκείνος δυστυχώς, ως άλλος Ιούδας, τους πρόδωσε στον αγά του τόπου και μετά από λίγο εμφανίστηκε με ανθρώπους του αγά. Σκότωσαν δύο από το πλήρωμα, καθώς εκείνοι προσπαθούσαν να διαφύγουν, άλλοι δύο έπεσαν στη θάλασσα και τους τρεις αδελφούς τους συνέλαβαν και τους οδήγησαν στον πασά της Χίου. Εκείνος, αφού τους ανέκρινε, διέταξε τους μεν δύο, τους νεώτερους, τον Σταμάτιο, δεκαοχτώ ετών, και τον Ιωάννη, είκοσι δύο, να τους κλείσουν στην πιο σκοτεινή φυλακή του κάστρου, τον δε μεγαλύτερο, τον Νικόλαο, να τον βγάλουν έξω από το κάστρο και να τον αποκεφαλίσουν.

Σ' όλο τον δρόμο παρακινούσαν τον Νικόλαο να αλλαξοπιστήσει για να του χαρίσουν τη ζωή. Εκείνος ο μακάριος του αποκρίθηκε:

-Εγώ τώρα πια θα αρχίσω καινούργια ζωή;

-Όχι, Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστιανός θα πεθάνω, δεν αρνούμαι την πίστη μου.

Τον αποκεφάλισαν

Τους δύο νεώτερους ήλπιζε ο πασάς πως θα τους κατάφερνε να εξισλαμισθούν. Έβαλε λοιπόν δύο έμπιστούς του ανθρώπους, ένα Χιώτη κι ένα Λαζό, κάκιστους και παμπόνηρους, να πάνε στη φυλακή και να προσπαθήσουν να τους εξισλαμίσουν, τάζοντάς τους ως αμοιβή πολλά χρήματα.

Προσπάθησαν οι άνθρωποι εκείνοι με ποικίλους τρόπους για μια βδομάδα, άλλοτε με υποσχέσεις άλλοτε με απειλές, αλλά δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Πήγαν τέλος στον πασά και του ζήτησαν την άδεια να τους βασανίσουν, αφού με τα λόγια δεν κατάφερναν τίποτε, μάλιστα με μεγάλη τόλμη οι Άγιοι τους αντέλεγαν. Ο πασάς, αφού σκέφτηκε λίγο, τους είπε, αυτοί οι γκιαούρηδες είναι πεισματάρηδες, ευκολότερα τους κόβει κάποιος το κεφάλι παρά το πείσμα. Αύριο παίρνει τέλος το ζήτημα.

Οι Άγιοι, κλεισμένοι στη φυλακή, κατάλαβαν, ως από θεία αποκάλυψη, ότι τελειώνουν τον καλό αγώνα και ζήτησαν κρυφά χαρτί και μελάνι. Έγραψαν την εξομολόγησή τους και με μια γυναίκα Φράγκισα, η οποία είχε τον άντρα της στη φυλακή και μπαινόβγαινε ελεύθερα για να τον βλέπει, την έστειλαν στον Επίσκοπο της Χίου, με την παράκληση να τους στείλει να κοινωνήσουν,. Ο Επίσκοπος τους παράγγειλε με τη γυναίκα να μείνουν σταθεροί στην πίστη, να ετοιμαστούν με προσευχή και να μη δειλιάσουν καθόλου μπροστά στο θάνατο, γιατί τους περιμένει

ο Παράδεισος, όπου θα χαίρονται αιώνια με τους άλλους μάρτυρες.

Οι ευλογημένοι νέοι άκουσαν τις νουθεσίες του Αρχιερέως από το στόμα της γυναίκας, ευχαρίστησαν με δάκρυα τον Κύριο και έμειναν όλη τη νύχτα άγρυπνοι, ψάλλοντας παρακλήσεις στη Θεοτόκο, να τους χαρίσει δύναμη να μη δειλιάσουν στο θάνατο.

Προς την αυγή αποκοιμήθηκαν για λίγο και ξυπνώντας είπαν στους άλλους Χριστιανούς, εμείς, αδελφοί, σήμερα τελειώνουμε το ταξίδι της ζωής μας. Σας παρακαλούμε να δεηθείτε, να μας δυναμώσει ο Κύριος.

Όταν ξημέρωσε, ο Επίσκοπος, με την ίδια γυναίκα (γιατί ιερέας ή άλλος Χριστιανός να μπει στη φυλακή ήταν αδύνατον), τους έστειλε τη Θεία Ευχαριστία και με δάκρυα κοινώνησαν των Αχράντων Μυστηρίων. Έδωσαν στους άλλους φυλακισμένους ό,τι χρήματα είχαν και από τα ρούχα που φορούσαν όσα δεν τους χρειαζόνταν. Με τη γυναίκα εκείνη έστειλαν τις ευχαριστίες τους στον Επίσκοπο και μερικά χρήματα για ελεημοσύνη με την παράκληση να τους ψάλει, όταν θα έχουν τελειωθεί.

Τους έβγαλαν από τη φυλακή δεμένους πισθάγκωνα και τους έφεραν κάτω από το σαράι. Τους ρώτησαν για τελευταία φορά αν τουρκίζουν. Οι Άγιοι με μεγάλη φωνή απάντησαν, Χριστιανοί γεννηθήκαμε και Χριστιανοί θα πεθάνουμε. Δεν αρνούμαστε ποτέ τον Χριστό ακόμα κι αν μας κόψετε κομμάτια. Ό,τι έχετε να κάνετε κάντε το μια ώρα αρχύτερα, μη χάνετε τον χρόνο σας. Εμείς την πίστη μας δεν την αρνούμαστε.

Οπότε εκδόθηκε η θανατική τους καταδίκη.

Τους άρπαξαν οι δήμιοι και τους οδηγούσαν έξω από το κάστρο, παίζοντας με μανία τα σπαθιά μπροστά τους μήπως και δειλιάσουν. Προς στιγμήν πήγε να δειλιάσει ο Ιωάννης και αλλοιώθηκε η όψη του. Βλέποντάς τον ο νεώτερος, ο Σταμάτιος, του είπε: Τι έπαθες, αδελφέ; Δεν θυμάσαι την απόφασή μας να μη προδώσουμε την πίστη μας; Παρακάλεσε την Παναγία μας να σου δώσει δύναμη. Αυτά τα λόγια έδωσαν θάρρος στον Ιωάννη.

Όταν έφθασαν στην πεδιάδα Βουνάκι, έξω από το κάστρο, απέναντι από τα σφαγεία κάτω από την Παλαιά Βρύση, τους ρώτησαν για τελευταία φορά μήπως και άλλαξαν γνώμη. Με μεγάλη φωνή και οι δύο απάντησαν και μάλιστα το είπαν τρεις φορές :

-Αδελφοί Χριστιανοί, Χριστιανοί είμαστε και για τον Χριστό πεθαίνουμε. Δεν αλλάζουμε πίστη. Μνήσθητι ημών Κύριε εν τη Βασιλεία Σου.

Τους αποκεφάλισαν αμέσως. Τα άγια λείψανά τους έμειναν εκεί στον τόπο της εκτέλεσης περιφρονημένα.

Μετά τις τρεις ημέρες αγγάρεψαν οι Τούρκοι κάποιους Χριστιανούς και τα έβαλαν σε μια βάρκα και τα έριξαν στη θάλασσα. Μετά από τέσσερις ημέρες η θάλασσα τα έβγαλε έξω. Έτσι οι Χριστιανοί με πολλή χαρά και ευλάβεια τα παρέλαβαν και τα ενταφίασαν.